

La dolce vita

La dolce vita

Rutger van Eijken

Aan mijn liefste kind
& mijn liefste Vlinder

Schrijver: Rutger van Eijken
Coverontwerp: Sanne & Tara
ISBN: 9789 46418 9971
© Rutger van Eijken

I

'Ich bin ein Freiburger!'

Als dat niet prachtig klinkt weet ik niet wat de oren wel streelt. Een naar beneden gezakte veer van mijn hoed wellicht, maar dat zal bij 'wellicht' blijven want zo'n hoed heb ik niet op. Ik ben toch zeker geen jager? Of misschien wel. Al heb ik dan geen idee waar ik dan precies op jaag, en dat boeit me ook geen reet. Als mijn koelkast maar gevuld is en mijn muur vol trofeeën hangt.

'Ich bin ein Freiburger.' Het klinkt fantastisch, of in ieder geval een stuk beter dan het 'ich bin ein Berliner' van John F. Kennedy. Ik ben nou eenmaal liever een vrije burger dan een gesuikerd broodje met een kwakje jam aan mijn binnenkant. Voor de zekerheid moet ik er wel bij zeggen dat ik een Freiburger-im-Breisgau ben en in het Duitse Zwarte Woud zit en niet in het gewone Freiburg dat ergens in Zwitserland ligt. Ik ben hier slechts op doorreis en evengoed is Freiburg prachtig en spreekt het Zwarte Woud enorm tot de verbeelding. Zo zie ik nu voor me dat het donker is in dat bos, dat er beren met wolven vechten en dat daar tussendoor dappere mannen op gitzwarte paarden galopperen terwijl ze met pijl-en-boog verdwaalde weeskinderen neerschieten. Een van die boogschutters zou Willem Tell kunnen zijn. Ware het niet dat die aap dan ver van huis is, omdat hij eigenlijk bij het Zwitserse Vierwoudstrekenmeer hoort rond te hangen om een appel van een kinderkopje te schieten.

Goddomme alweer Zwitserland. Je zou kunnen zeggen dat ik in het verkeerde land zit en dat is wat betreft de doodgetrapte vrijheid van meningsuiting je volste recht,

maar tegelijk complete bullshit. Zoals heel veel meningen complete bullshit zijn, en wel zozeer dat ik mijn vrijheid van meningsuiting aan me voorbij zou laten gaan als ik zo'n mening zou hebben. Maar goed, we zijn allemaal vrije burgers en daarom moeten we lekker zeggen wat we willen. Of niet. Als ik het voor het zeggen zou hebben hield iedereen zijn mond. Behalve ikzelf en de mensen met een mening die hout snijdt. Die mensen bestaan echter niet en waar ze wel bestaan kunnen ze beter een carrière opbouwen in de meubelmakerij of in het vervaardigen van totempalen.

Heeft dit nog met Freiburg, vrijheid of meningen te maken? Ik dacht het niet en nu denk ik weer van wel. Ik ben benieuwd wat de toekomst brengt. Is dat geen prachtige zin? Wat de toekomst brengen moge... Ooit zongen we dat in de kerk. Sommige mensen zingen het nog steeds, maar ik ben voor het zingen de kerk uitgegaan. Niet per se vanwege het zingen, maar meer vanwege God en vanwege de mensen die wel bidden in een bankje maar niets doen als ze staan en wandelen. De grote ellende bevindt zich immers in de buitenwereld en daar zijn vele handen nodig. Dan moet je dus in de buitenwereld zijn met je handjes uit de mouwen en niet met gesloten ogen binnen en de handjes gevouwen. Maar daar gaat het nu niet om. Het gaat om de toekomst die iets komt brengen. Hoe kan dat? Is de toekomst tegenwoordig een postbode? Of een blond meisje met een rieten mandje om haar arm en een rood kapje op haar kop? Komt de toekomst naar ons toe deze zomer? Dat hoop ik toch niet. Dat de toekomst lekker wegblijft. Of tot morgen wacht of toch zeker op zijn minst tot een fractie van een seconde van nu. Ik ben echt pas klaar voor de toekomst als het daar is en de toekomst hoeft me echt niets te komen brengen. Ik heb geen idee waar ik naartoe moet als ik iets van de toekomst aanneem.

Maar goed. Ik zit dus in Freiburg im Breisgau, samen met de Vlinder en Taartje. Niet met een

schwarzwaldkirschaart, maar gewoon met mijn eigen dochter. We zijn onderweg naar Italië en overnachten hier. Meer is daar niet over te zeggen. Of misschien wel. Over alles is altijd heel veel te zeggen. Tara zat achter in de auto te tekenen met pastelkrijt. Het zijn werkelijk prachtige werkjes geworden van Zwitserse bergen en eilandjes met palmbomen en minstens zulke prachtige vlekken en strepen op Tara's trui en gezicht. Ik neem haar dat laatste niet kwalijk. Pastelkrijt is gewoon kut om mee te werken. Van de week ga ik dat vast ook doen en ik durf er een vingertopje om te verwedden dat ik dan ook onder het krijt zit. Echt, ik zet er mijn vingertopje voor in en hoef er niets voor terug. Dat iedereen zijn lichaamsdelen bij zich houdt!

Echt vriendelijk is dit allemaal niet. Ik weet het, ik weet het. Ik ben wat moe en gefrustreerd. We hadden een fijne reis en genoten van het stadje met zijn oude huisjes, mooie kerkjes, leuke poortjes, kabbelende beekjes en geinige open goten waarin kinderen bootjes op het stromende water laten varen. Het was fijn en gezellig en de schnitzels en flammkuchen waren heerlijk, maar Tara heeft de laatste tijd slaapproblemen en toen voorzichtig het woordje 'bedtijd' viel, brak de pleuris uit. Taartje vindt slapen eng, is bang dat we weggaan, noemt het oneerlijk dat zij alleen moet slapen en breekt de boel af als we het alleen slapen toch nog even willen proberen. Het is triest voor haar en best vermoeiend voor ons allemaal. Nu is het eindelijk even stil. Tara slaapt, de Vlinder ligt in haar coconnetje en de klok slaat net twaalf uur. Dag 1 van de vakantie is bijna voorbij. Nog even schrijven en dan slapen. Morgen wacht en ergens is daar dan alsnog Zwitserland voor een lunch aan het Meer van Genève. Of niet. We zien wel wat de toekomst brengt. O nee, laat maar. We komen het wel halen. Morgen. Als God het wil, en anders later.

II

De nacht in Freiburg im Breisgau duurde amper vier uur. De brandende lamp in de keuken die Tara moest helpen in slaap te komen, maakte mij wakker.

Im Breisgau, dacht ik, wat is dat eigenlijk? Ik heb een hekel aan die vragen. Het antwoord boeit me niet en toch houdt de vraag me uit mijn slaap. Zelfs nu ik weet dat het een streek tussen het Zwarte Woud en de Rijn is, vallen mijn ogen niet opnieuw dicht. Ik wandel wat door ons appartement. Voor een simpele overnachting is het best ruim. Tara had al gezegd dat ze het appartement op een karretje achter de auto wilde laden om het mee te nemen naar Den Bosch.

‘Hier passen we makkelijk met zijn drieën in,’ zei ze.

‘Ja,’ zei ik. ‘Wij gaan op vakantie om ruimer te wonen.’ Ergens meende ik dat. Waar precies weet ik niet, maar het klopt dat alles wat wij dit jaar geboekt hebben groter is dan onze eigen huizen in Nederland. Behalve dan misschien het huisje in Krakau, waar ik over een maand met de Vlinder alleen zit. Maar dat is later. Nu wandel ik door dit appartement op de bovenste verdieping van een huis in de oude stad, twee deuren verwijderd van het Museum Natur und Mensch. Het pand is oud maar geheel gerenoveerd, en dat bevat zelfs Tara. Zoals sommigen al weten houdt zij namelijk niet van oude gebouwen en zeker niet van oude gebouwen met een klassieke uitstraling. Dat soort gebouwen hebben een negatieve invloed op haar humeur en eetlust. Met dit plekje is ze echter zeer tevreden; twee grote slaapkamers, een knusse huiskamer, een flinke badkamer met bad en douche, een apart tweede toilet en een ruime keuken met

balkon vanwaar je uitzicht hebt op het beekje dat door de stad kronkelt. Tara wilde dat balkon en beekje vanmiddag meteen laten zien. Het beekje valt namelijk nogal op doordat beneden ons een watervalletje zit waardoor het water echt een tyfusherrie maakt. Voor ik het kolkende water zag dacht ik dat dit huis tegen een waterval gebouwd was en dat ik via een achteruitgang in een vervallen zwemparadijs van Center Parcs uit zou komen. Dat bleek niet zo te zijn, zo zag ik nadat Tara mijn hand had gepakt en me voorzichtig over de reling van het balkon liet kijken. Ik zag meteen dat ze bang was en niet wilde dat ik te dicht bij de rand kwam. Dat heeft ze altijd als ze met mij op een zekere hoogte is. Vorig jaar had ze dat op de brug van Avignon en nu had ze het hier. Alsof ze voelt dat ik altijd bedenk hoe het zou zijn om naar beneden te springen. Ook nu had ik in mijn hoofd het koude water al gevoeld, de confrontatie met de bodem en de waterval gezien en een rouwkaart voorbij zien komen. Rutger van Eijken, Delft 29-11-1978 - Freiburg im Breisgau 9-7-2019, stond er op die kaart. Met daarbij iets over een borrel na afloop en dat ik niet van bloemen hou. Ik vond het maar niets. Vooral die sterfplaats niet. *Im Breisgau wil ik niet sterven.* Eigenlijk nergens voorlopig. Mijn leven begint net. Een iets te snelle rekenaar denkt nu wellicht dat ik eenenveertig jaar ben, maar dat is niet zo. Ik ben nog ruim een halfjaar veertig. Eerder interesseerde mijn leeftijd mij niet zo – en de tijd dat ik nog zou leven en de plek waar ik zou sterven ook niet – maar sinds ik een jongere vriendin heb gaan de maanden tellen. Nog even en dan worden de acht jaar die we schelen gereduceerd tot zeven en daar wil ik best even van genieten. Of niet. Ik merk niets van dat leeftijdsverschil. Misschien is het er ook wel niet. Zoals Tara mijn gedachten kan lezen en daarom op het balkon mijn hand vasthoudt, kan de Vlinder dat ook. Als zij vraagt of ik ergens mee zit is dat zeven van de tien keer waar en de andere drie keer ook, maar dan weet ik het zelf nog niet. Zo'n helderziende moet wel een oude ziel

hebben, en daarmee zijn we dan toch even oud. Of misschien is zij wel ouder. Ja, dat is het. De Vlinder is ouder en wijzer dan ik, met veel levenservaring en een hoge mate van bewustzijn. Ik kan daar veel van leren. Ik ben maar een dromer en volg zaken waarvan ik denk dat het mijn intuïtie of hart is, terwijl ze me zelden op plekken brengen waarvan mijn hart een sprongetje maakt. Die intuïtie zal dus wel lafheid zijn; een krachteloze poging conflicten te vermijden.

Nog altijd zwalkte ik nachtbrakend door het appartement. Ik overwoog in bad te gaan, maar zag dat er geen stop in zat. Ik zocht naar iets om de afvoer te dichten. Ik vond niets. Ik had met mijn kont op het putje kunnen gaan zitten, maar ik was bang dat mijn anus vacuüm zou zuigen, en wel zo krachtig dat mijn ingewanden naar buiten zouden komen en ik met zes vingers van mijn twaalfvingerige darm vast zou komen te zitten in de gaatjes van de afvoer. Vanwege dit schrikbeeld liet ik het hele badden achterwege en kroop ik tegen de Vlinder in een poging te slapen. Die poging leek net te gaan slagen toen Tara binnenkwam. In mijn droom flikkerden op dat moment net twee zebra's van een loopbrug. Een kleine vijftig meter lager zag ik ze oprabbelen en door het water naar de kant sjokken. 'Ze leven nog,' hoorde ik nog net een moeder tegen een balorige tweeling zeggen, 'maar hou op met duwen.'

Toen was het tijd voor Tara. Maar Tara kroop in ons bed en viel vrijwel meteen in slaap. Ik was weer wakker en ging koffiedrinken op het balkon met een boek over Nietzsche op schoot. Ik las wat over zijn teleurstelling in Wagner, terwijl beneden mij het gevaarlijke water oorverdovend kletterde en rondom mij Freiburg langzaam wakker werd.

Ik leek wel het gewichtje aan een katrolletje, want waar de rest van het huis wakker werd, ging bij mij een beetje het licht uit. Ik was moe en had vooral honger en we hadden amper iets in huis. Gisteravond waren we in een

avondwinkel, maar daar konden we niet pinnen en dus kwamen we met lege handen terug. Nu moesten we ons aankleden, de spullen pakken en op zoek naar een bakkertje. Dat bakkertje vonden we wel, maar ik kon amper nog denken vanwege die doorwaakte nacht. Dat denken lukte eigenlijk pas weer toen we in Zwitserland reden en door de Belchentunnel gingen. Die tunnel is zo gek gebouwd dat zowel de weg en het plafond als de lampjes aan je voorbijflitsen alsof je in een attractie zit met caleidoscopische effecten. Ondertussen herinnerde ik me dat de Vlinder vanmorgen iets had gezegd over mijn outfit en nu was ik wakker genoeg daar eens naar te vragen.

‘Wat is er mis met mijn outfit?’ vroeg ik om het gewenste gesprek op gang te brengen.

‘Nou,’ zei de Vlinder, ‘eigenlijk niet zoveel als je het in losse delen ziet, want niemand die zulke schoenen koopt, koopt ook zo’n broek, geen mens die zo’n broek kiest, neemt ook zo’n shirt en wie dat shirt koopt, zet niet zo’n hoed op. En dan kun je ook nog bedenken dat deze schoenen en shirt en broek en hoed nooit door dezelfde mensen gekozen kunnen worden.’

Ik dacht even na. ‘Al die mensen vormen dus samen een stukje van mij en daarom heb ik al hun stijlen in mezelf verenigd,’ zei ik.

‘Dat zijn geen stijlen,’ zei de Vlinder. ‘Dit is gewoon aantrekken wat voorhanden is.’

Ondertussen reden wij Vevey binnen, een mooi stadje aan het Meer van Genève met uitzicht op prachtige bergen. Ik wilde hier eens kijken omdat David Bowie hier een huis had en Madame de Warens er geboren is. Madame de Warens nam ooit Rousseau onder haar vleugels en heeft hem veel geleerd over het leven, geld, liefde en vooral ook seks. Ik heb haar naam ooit gebruikt voor een hoofdpersonage uit een seksroman in de stijl van Restif de la Bretonne en Markies de